ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΜΑΣ

Ο ΚΟΚΟΡΑΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

Τὰ πουλιὰ τ' ἀγαποῦνε τὰ ταξίδια ὅσο κι' οἱ ἄνθρωποι. Κι' ὅταν δὲν ταξιδεύουνε παρὰ τὰ κρατοῦνε κλεισμένα σὲ κοτέτσια, σ' αὐλὲς καὶ σὲ χτήματα, δὲ βγάζουν ἀπὸ τὸ μυαλό τους τὴν ἔγνοια νὰ πᾶνε σ' ἄλλα μέρη. Ἔτσι τόπαθε κι' ὁ κόκορας τῆς αὐλῆς. Λαχτάρησε τόσο πολὺ νὰ ταξιδέψῃ, ποὺ ἔχασε τὴν ὄρεξη καὶ τὴν καλή του διάθεση. Λαλοῦσε ἀνόρεχτα τὸν καιρὸ καὶ τὶς ὧρες κι' ἔβγαινε ἡ φωνή του τρεμουλιάρικη, σὰ νὰ δοκίμαζε γιὰ πρώτη φορὰ πόσο δυνατὰ μποροῦσε νὰ κράξῃ. Γιὰ τὴν καλή του τύχη ἔπιασε φιλίες μὲ τὸ σκύλο.

— Τί ἔχεις κι' εἶσαι τόσο κακοκαρδισμένος; ρώτησε ὁ σκύλος.

— Βαρέθηκα τὶς κότες καὶ τὴν αὐλή. Θέλω νὰ ταξιδέψω, νὰ πάω μακριά. Θᾶγο φύγει, μὰ ἐσὺ φυλᾶς πάντα τὴν αὐλή. Κι' ὕστερα, δίχως συντροφιά, τὸ ταξίδι δὲν εἶναι εὔκολο.

— Ἔ, καὶ δὲ φεύγομε μαζί; Κι' ἐγὼ βαρέθηκα νὰ φυλάω μέρα-νύχτα τὴν αὐλὴ καὶ τὸ σπίτι.

Ξεκινήσανε ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἀπογευματινὸ τάϊσμα τῶν πουλερικῶν. Πήρανε τὸ δρόμο, ἀλλὰ πρὶν ἀκόμα προχωρήσουνε πολὺ, πῆρε νὰ βραδιάζῃ.

— Ἂς περάσουμε δωπέρα τὴ νύχτα, εἶπε ὁ κόκορας. Μπορῶ νὰ κουρνιάσω στὸ χαμηλότερο κλαρὶ κι' ἐσὺ νὰ κοιμηθῆς μέσα στὴν κουφάλα τοῦ δέντρου.

— Ὡραῖα, σύμφωνοι, εἶπε ὁ σκύλος.

Ἄπλωσε τὰ φτερά του ὁ κόκορας, πῆρε φόρα καὶ κούρνιασε στὸ χαμηλότερο κλαρί. Κουλουριάστηκε τότε κι' ὁ σκύλος μέσα στὴν κουφάλα καὶ σὲ λίγο τοὺς πῆρε καὶ τοὺς δυό τους ὁ ὕπνος.

Πρωΐ-πρωΐ, ξύπνησε ὁ κόκορας κι' ἄρχισε νὰ λαλῆ: Κουκουρίκου! Κουκουρίκου!

Ἄκουσε τὸ λάλημά του μιὰ ἀλεποῦ κι' εἶπε μὲ τὸ νοῦ της:

— Μπά! Κοκόρι λαλεῖ! Θὰ κολατσίσω σπουδαῖα σήμερα!

Τράβηξε τότε κατὰ τὴ φωνή, μυρίστηκε τὸν ἀγέρα καὶ μιὰ καὶ δυὸ ἔφτασε στὸ μέρος ποὺ ἤτανε τὸ δέντρο. Ξεχώρισε τὸν κόκορα στὸ κλαδὶ καὶ μουρμούρισε:

— Πρέπει τώρα νὰ τὸν κατεβάσω ἀπ' τὸ κλαρί. Ἀχ! Τί σπουδαῖα θὰ κολατσίσω σήμερα!

— Κουκουρίκου! λάλησε ὁ κόκορας.

Ἡ ἀλεποῦ πῆγε κοντὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλημέρα, κὺρ' κόκορα! Πῶς ἔτσι κι' ἦρθες στὰ λιμέρια μου; Εἶσαι βλέπω πάρα πολὺ σπουδαῖος! Ἔχεις κάτι ὡραῖα φτερὰ καὶ λαλεῖς ὀμορφότερα ἀπὸ κάθε ἄλλον!

— Εὐχαριστῶ, κυρὰ Ἀλεποῦ. Εἶσαι πολὺ εὐγενική. Θάρθω μὲ πολὺ μεγάλη μου εὐχαρίστηση, Φτάνει νὰ θελήσῃ νἄρθῃ μαζί μου κι' ὁ φίλος μου.

Ἡ ἀλεποῦ ἐνθουσιάστηκε. Τὸ ἤξερε πὼς μὲ τὰ ψεύτικα παινέματα πετύχαινε πολλὰ, μὰ δὲν περίμενε καὶ τόση προθυμία ἀπὸ τὸν κόκορα. Καλὰ τὸ λένε πὼς ἔχει λίγο μυαλό! συλλογίστηκε. Γύρισε, λοιπόν, κι' εἶπε στὸν κόκορα:

— Καὶ βέβαια νἄρθῃ μαζὶ κι' ὁ φίλος σου. Καλῶς νὰ ὁρίσῃ. Ποῦ βρίσκεται;

— Ὁ φίλος μου κοιμᾶται μέσα στὴν κουφάλα τῆς ἐλιᾶς. Ξύπνησέ τον, νὰ τὸν προσκαλέσῃς!

— Περίφημα! μουρμούρισε, κρύβοντας τὰ γέλια της ἡ ἀλεποῦ. Ἀντὶ νὰ φάω ἕνα κόκορα, θὰ φάω δυό.

Ὁ σκύλος κουλουριασμένος στὴν κουφάλα τοῦ δέντρου, τ' ἄκουσε ὅλα καὶ περίμενε.

Βάζει τότε ἡ ἀλεποῦ τὴ μουσούδα της στὴν κουφάλα τοῦ δέντρου καὶ μὲ τὴν ψιλὴ-ψιλὴ φωνίτσα της, τοῦ λέει:

— Ἔρχεσαι σπίτι μου νὰ πάρουμε μαζὶ τὸ πρωϊνό;

— Ναί! φωνάζει ὁ σκύλος.

Πηδάει σὰν ἀστραπὴ κ[illegible] χράπ! Ἁρπάζει τὴν ἀλεπ[illegible] ἀπ' τὴ μουσούδα.

Καὶ ἡ ἀλεποῦ τὴν ἄλλ[illegible] στιγμὴ τὰ ξέχασε ὅλα: κ[illegible] τὸ κολατσὸ καὶ τὸ πρωϊ[illegible] καὶ τὸ κάλεσμα!

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Δυὸ σπαθάτα χελιδόνια
στοῦ σπιτιοῦ μας τὴ σκεπὴ
ἦρθαν κι' ἔχτισαν φωλίτσα,
μιὰ φωλίτσα χαρωπή.
Τιτιβίζουν ὅλη μέρα
κι' εἶναι τόσο ἐργατικά.
Χτίστες εἶναι καὶ μαστόροι,
χνούδια φέρνουν κι' ὑλικά.
Καὶ μιὰ μέρα, Τσίου! Τσίου!
Τί πολλὰ ξεφωνητά!
Κεφαλάκια ξεπροβάλλουν
νὰ κοιτοῦνε θαρρετά.
Πέρασε τὸ καλοκαίρι
κι' ἑτοιμάζουνται ξανά.
Κατὰ τοῦ νοτιὰ τὰ μέρη
ξεκινοῦν τὰ μακρινά.
Στὸ καλὸ χελιδονάκια,
μὰ θερμὰ παρακαλῶ,
νὰ φροντίστε μὴ σᾶς πέσουν
τὰ μικρὰ μέσ' στὸ γιαλό.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΛ.—ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ὁ κ. Παπαδόπουλος πη[illegible] γαίνει σ' ἕνα κουρεῖο, κάθ[illegible] ται στὴν πολυθρόνα καὶ λέ[illegible] στὸν κουρέα:

— Ξύρισμα!

Ὁ κουρέας τοῦ σαπουν[illegible] ζει τὸ προσωπο καὶ ἀρχίζ[illegible] νὰ τὸν ξυρίζῃ. Σὲ μιὰ στ[illegible] γμὴ ὅμως, σταματᾶ καὶ τὸ[illegible] ρωτᾶ:

— Μήπως φάγατε τὸ με[illegible] σημέρι σάλτσα τομάτα;

— Ὄχι, ἀπαντᾶ ὁ κ. Πα[illegible] παδόπουλος.

— Τὸ πρωΐ;

— Οὔτε!

Ὁ κουρέας σκέπτεται λί[illegible] γο καὶ ξαναλέει:

— Τότε, θὰ φάγατε χθὲ[illegible] τὸ βράδυ σάλτσα τομάτα...

— Ὄχι! φωνάζει ἐκεῖνο[illegible] νευριασμένος. Χθὲς τὸ βράδυ[illegible] ἔφαγα ὀμελέτα, χωρὶς σάλ[illegible] τσα τομάτα!

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώ[illegible] σει, παρατηρεῖ ὁ κουρέας ἀ[illegible] τάραχος, νομίζω ὅτι σᾶς ἔ[illegible] κοψα!!!

ΤΑΝ Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ